

Arrest

nr. 60 412 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 juli 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 31 augustus 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 november 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Hiertegen stelde verzoekster vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroepen tot nietigverklaring in bij de Raad van State die bij arrest van 7 juni 2010 werden verworpen (RvS 7 juni 2010, nr. 204.861).

1.4. Verzoekster diende op 18 augustus 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, bent op 30 december 1964 geboren in Novije-Atagi. U huwde op traditionele wijze met M.(...) I.(...) (O.V. 5.940.224) op 23 januari 1986. Op 27 februari 1987 werd uw huwelijk wettelijk geregistreerd. U verklaart dat uw partner in 2001, 2002 en op 1 april 2005 werd meegenomen door onbekenden. U vluchtte naar Polen. U vroeg er asiel aan op 29 augustus 2005 en u verklaart dat u er erkend werd. Op 23 maart 2006 verliet u Polen; uw partner oordeelde dat de situatie in Tsjetsjenië veiliger was geworden en hij stuurde u terug. Uw partner bleef achter in Polen; u zou eerst in Tsjetsjenië nagaan of de situatie daadwerkelijk verbeterd was. U zou er een appartement zoeken en als alles rustig bleef, zou uw partner u achterna reizen. Uw partner keerde ook terug naar Tsjetsjenië, maar kort na zijn aankomst, in casu op 10 juni 2006, werd hij opnieuw meegenomen. Op 26 juni 2006 bent u naar Ingoesjetië vertrokken. U verbleef er bij kennissen. Uw schoonvader regelde uw vertrek naar België. U bleef tot 5 juli 2006 in Ingoesjetië. Van daaruit vertrok u naar België, waar u op 11 juli 2006 aankwam. Op dezelfde dag vroeg u voor het eerst asiel aan in België. Op 27 november 2006 werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

In maart of april 2009 vernam u van dorpsgenoten uit Tchiri-Yurt, Tsjetsjenië, dat op internet een lijst van gezochte personen te vinden was. Eén van de gezochte personen was de broer van uw partner. U diende een nieuwe asielaanvraag in op 18 augustus 2009.

In het kader van deze asielaanvraag, in casu de tweede, legt u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, de geboorteaktes van 2 kinderen, een begeleidende brief van uw advocaat bij de tweede asielaanvraag, een outprint van een namenlijst, waarop de broer van uw partner figureert, een attest waaruit moet blijken dat uw partner op 10 juni 2006 werd meegenomen uit Tchiri-Yurt en een onleesbaar document. U verklaart niet te weten over welk document het zou kunnen gaan en geen documenten meer te bezitten die een (in)direct verband hebben met uw problemen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Polen verliet omdat u via de media vernam dat de situatie in Tsjetsjenië opnieuw normaal werd. Uw partner dacht er ook zo over. Uw ouders en de ouders van uw partner waren ziek en jullie oordeelden dat het goed was om terug te keren naar Tsjetsjenië. U keerde alleen terug om een appartement te huren en als alles rustig bleef, zou uw partner u achterna reizen. Toen uw partner u in België vervoegde, vernam u dat dat hij in Polen door 2 mannen - hij vermoedt: kadyrovtsy - benaderd was; hij zou moeten doen wat ze hem opdroegen, anders liepen hij en zijn gezin gevaar (CGVS, gehoorverslag dd.04.06.2010, p. 4).

Er moet worden benadrukt dat u in december 2005 door Polen als vluchteling werd erkend. Dat u, tot bewijs van het tegendeel, bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, zijnde Rusland. Dat bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

*Welnu, in casu, heeft u **niet** aangetoond dat de bescherming die u door Polen werd verleend, heeft opgehouden.*

U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.04.06.2010, p.3) immers niet te weten of u nog steeds het statuut van erkend vluchteling bezit in Polen omdat u reeds vier jaar in België woont en na uw laatste vertrek uit Tsjetsjenië niet meer bent teruggekeerd naar Polen. U maakt aldus deze loutere bewering over een eventuele intrekking van uw beschermingsstatus niet aannemelijk en brengt evenmin enig bewijs bij dat deze bescherming niet meer geldt.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u Polen verliet, enkel omdat u - evenals uw partner - oordeelde dat de situatie in Tsjetsjenië verbeterd was en omdat uw partner het goed vond dat u in Tsjetsjenië zou gaan zorgen voor uw ouders en de ouders van uw partner. Dat uw partner in Polen zou zijn aangesproken door kadyrovtsy vernam u pas van hem toen hij in België aankwam (CGVS, gehoorverslag dd.04.06.2010, p.9). U dacht dat alles thuis - in Tsjetsjenië - in orde was en dat u dus mocht terugkeren. Bij verdere bevraging stelt u ook dat u zich niet veilig voelde in Polen maar u kan dit niet concretiseren, hetgeen redelijkerwijze mag verwacht worden van een asielzoekster die stelt niet

terug te kunnen naar het land waar ze een beschermingsstatuut verkreeg (CGVS, gehoorverslag dd.04.06.2010, p.9-11). Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft in Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming bij een terugkeer naar Polen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legt uw geboorteakte voor en geboorteaktes van 2 kinderen; deze aktes bewijzen enkel uw identiteit en die van 2 kinderen. Verder legt u uw huwelijksakte voor, die uw band met uw partner M.(...) I.(...) (O.V. 5.940.224) bevestigt. Er wordt eveneens een brief van uw advocaat neergelegd, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin uw tweede asielaanvraag wordt gemotiveerd en waarin de advocaat zich beroept op artikel 1, C 4 van de Conventie van Genève en artikel 10, 2° van de Dublin II-verordening om te stellen dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van uw asielaanvraag. Welnu, er dient te worden vastgesteld dat u geen onweerlegbaar bewijs levert van de intrekking van uw vluchtelingenstatus in Polen, hetgeen betekent dat u gehouden bent om aan te tonen dat u niet langer op de bescherming van Polen beroep kunt doen. U legt ook een internetartikel voor waarin een lijst van gezochte personen voorkomt (document 6 en 9). Volgens de inleidende tekst lopen de personen, die figureren op de lijst, in Tsjetsjenië ernstig gevaar om buitenrechtelijk gestraft te worden. In de lijst zou de naam van de broer van uw partner voorkomen. Welnu, de problemen die u zou gekend hebben in Tsjetsjenië, worden bij de beoordeling van uw huidige asielaanvraag niet in overweging genomen daar u verklaart reeds in Polen erkend te zijn als vluchteling, en uw situatie bijgevolg ten overstaan van dit land beoordeeld dient te worden.

Verder legt u een attest neer waarin verklaard wordt dat uw partner werd meegenomen uit Tchiri-Yurt, Tsjetsjenië, op 10 juni 2006. Een brief van uw advocaat van 25 juni 2010 citeert uit een rapport van het Committee on Legal Affairs and Human Rights, dat stelt dat familieleden van verdachte personen worden geviséerd. Deze documenten hebben betrekking op eventuele problemen in Tsjetsjenië en tonen geenszins aan dat u in Polen niet langer op bescherming kunt rekenen. Er werd een onleesbare kopie van een document neergelegd (document 7 + commentaar). Op basis van uw verklaringen en de documenten die u in uw bezit heeft, kon het document niet geïdentificeerd worden, waardoor het onbruikbaar is bij de beoordeling van uw asielverzoek. Ten slotte richtte uw advocaat op 12 augustus 2010 een brief aan het Commissariaat-generaal, samen met een arrest van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd geveld in een andere asielaanvraag. De loutere verwijzing naar beslissingen van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen is echter geen overtuigend element. Elke asielaanvraag wordt immers op individuele wijze beoordeeld en er wordt rekening gehouden met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Uw advocaat maakt niet aannemelijk dat de vermelde beslissing (betreffende een Iraaks staatsburger) betrekking heeft op een persoon in een gelijkaardige situatie.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw verklaring erkend te zijn als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift de verwijzing naar een Kamer met drie leden op grond van artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) omwille van het principiële karakter van de zaak.

2.2. Aangezien de problematiek die in voorliggend geval aan de orde is reeds het voorwerp uitmaakte van een verwijzing naar een Kamer met drie leden (RvV 18 maart 2011, nr. 58 073; RvV 12 april 2011,

nr. 59 527, nr. 59 529 en 59 530) besluit de Raad dat niet op de vraag van de verzoekende partij hoeft te worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster voert verder machtsoverschrijding aan. Volgens verzoekster hanteert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de concepten van het zogenaamde 'eerste land van asiel' of het 'veilige derde land', terwijl deze niet bestaan in de Belgische rechtsorde. België heeft de artikelen 25, 26 en 27 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) niet omgezet zodat deze concepten niet tegen verzoekster kunnen worden ingeroepen. Verzoekster meent dat, hoewel dit zijn enige opdracht is, de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade op geen enkele manier wordt onderzocht door de commissaris-generaal ten opzichte van het land waarvan verzoekster de nationaliteit heeft, in casu de Russische Federatie. Bovendien maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beoordeling over de 'repatrieerbaarheid' van verzoekster, waarvoor het niet bevoegd is. Vervolgens verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, genomen in algemene vergadering. Verzoekster stelt dat zij duidelijke, coherente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over haar zeer ernstige problemen in Tsjetsjenië en zij verwijst naar een door haar neergelegd rapport van het Europees Parlement dat haar verklaringen ondersteunt. Tenslotte stelt verzoekster dat de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd is, gelet op het feit dat het arrest waarnaar zij verwijst de correcte interpretatie of toepassing vastlegt van de vreemdelingenwet en dus bezwaarlijk beschouwd kan worden als louter van toepassing op het individuele dossier waarin een beslissing werd genomen. Verzoekster hoeft dus niet aannemelijk te maken dat het arrest betrekking heeft op een persoon in een gelijkaardige situatie.

3.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere*

gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

3.3. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

3.4. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.5. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

3.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Polen als vluchteling werd erkend (dossier B.K. 1^{ste} AA, stuk 17, Office for Repatriation and Aliens of the Republic of Poland, d.d. 20/07/2006). Uit niets blijkt dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan, ondanks verzoeksters bewering van het tegendeel. Bijgevolg heeft verzoekster er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, mist verzoeksters betoog over de begrippen uit de Kwalificatierichtlijn elke grondslag omdat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van deze begrippen. Waar verzoekster opmerkt dat er een beoordeling over de *“repatrieerbaarheid”* in de bestreden beslissing staat, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal door het leveren van een advies aan de bevoegde Staatssecretaris door middel van een zogenaamde ‘niet-terugleidingsclausule’ geenszins zijn bevoegdheid overschrijdt, omdat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.8. Zoals verzoekster terecht stelt, verduidelijkt het door haar aangehaalde arrest van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aantal aspecten die van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag, maar zij maakt niet aannemelijk dat deze principes in haar specifieke geval zouden zijn miskend.

3.9. Met betrekking tot de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster in functie van haar land van gewoonlijk verblijf, blijkt dat zij deze aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot I.M.. Zij roept geen eigen motieven in.

3.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 411 van 28 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.9. Wat de concrete beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat zijn vluchtmotief uit Polen berust op het feit dat hij in Polen werd benaderd door 2 mannen waarvan hij vermoedt dat het Kadyrovtsy waren (dossier I.M., stuk 5, gehoorverslag I.M. CGVS 04/06/2010, p. 5). De Raad stelt vast dat dergelijk hypothetisch betoog onmogelijk een bewijs kan vormen van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Ter terechtzitting legt verzoeker een origineel handgeschreven document neer van de “Interregionale Public Movement for Guard of the Human Rights and Freedom” (sic) dat in het cyrillisch is opgesteld en dat gedateerd is op 20 december 2010. Verzoeker oppert dat het document afkomstig is van een mensenrechtenorganisatie, maar kan hieromtrent weinig nadere uitleg verschaffen en hij verduidelijkt evenmin waarom hij het document slechts ter terechtzitting kan voorleggen. Het neergelegde document wordt bij gebrek aan een voor eensluidende vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV).

3.10. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.”

3.11. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN